

Raamattu kansalle

RAAMATTU KANSALLE -JÄSENLEHTI

Hedelmistään puu tunnetaan

Teksti: Raakel Viljanmaa | Kuva: Shutterstock

Syksy on sadonkorjuun aikaa. Kuten puutarha- ja peltoviljelys-äkin, eri lajikkeet kypsyvät eri aikoina, niin myös ihmiselämän kylvöksissä.

Osa kylvöksistä valmistuu lyhyessä ajassa niitettäväksi, toiset kypsyvät hitaammin, mutta kaikista kuitenkin sato korjataan. Silloin paljastuu, millaiset kylvösiemenet ovat olleet.

”Joka kylvää lihaansa, niittää lihasta turmeluksen, mutta joka kylvää Hengen, niittää Hengestä iankaikkisen elämän”, Gal. 6:8.

”Kylväkää itsellenne vanhurskauden kylvö, niin saatte korjata laupeuden satoa...” Hoos. 10:12. Siis vanhurskauden siemenistä kasvaa laupeuden sato! Ja laupeudesta sanotaan: ”Ihaninta ihmisessä on hänen laupeutensa...” Sananl. 19:22.

”Hyväsydäminen saa siunauksen, sillä hän antaa leivästään vähäosaiselle”, Sananl. 22:9.

”Jumalaton hankkii pettävää voittoa, mutta joka vanhurskautta kylvää, saa pysyvän palkan”, Sananl. 11:18.

”Onko elämäkylvömme sato Jumalan tahdon mukaista?”

”Joka vääryyttä kylvää, se turmiota niittää ja hänen vihansa vit-sasta tulee loppu”, Sananl. 22:8. ”... sillä jos te elätte lihan mukaan, teidän on kuoltava, mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää”, Room. 8:13. ”Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme”, Room. 6:23.

Joskus on syytä miettiä, millaista satoa elämäkylvömme tuottaa. Onko se Jumalan tahdon mukaista? Herättääkö se myönteistä kiinnostusta vielä uskosta osattomissa ihmisissä? ”Vanhurskaan hedelmä on elämän puu, ja viisas voittaa sieluja”, Sananl. 11:30.

Päätoimittajan pöydältä Jumala ja korona

Kun jotain pahaa, onnettomuutta, tapahtuu, usein kuulee sanottavan, miksi Jumala sallii niin tapahtuvan. Näinä aikoina kysymyksen on kuulunut, kun kuolema, COVID-19-pandemia, on niittänyt satoa ympäri maailmaa. Kun pahaa on tapahtunut, syyllistetään Jumalaa. Harva täällä kristillisessä Suomessa kiittää turvallisuudesta ja yltäkylläisyydestä, jota me suomalaiset, varsinkin II maailmansodan jälkeen syntyneet, olemme saaneet kokea.

Onnettomuuden synnä on usein ihmisen laiminlyönti, pahuus ja synti. Myös elämän tarkoituksettomuus ja paha olo ajavat ihmisen peruuttamattomaan tekoon. Kärsimys ja sairaus olisi nähtävä Jumalan palvelijoina: ne ovat ajaneet ihmisen Jumalan

yhteyteen, hänen yhteyteensä, josta sanotaan, että hän on rakkaus. Siksi Jumala lähetti Poikansa, että meillä olisi elämä ja olisi yltäkylläisyys. Ja siksi hän sallii. Monet sairastavat ja terveet ovat joutuneet tänä aikana miettimään elämän rajallisuutta ja oman sielunsa tilaa. Jumala käyttää koronaa kansammekin taivuttamiseksi tahtonsa tielle.

Mikään maailmassamme ei tapahdu Jumalan sallimatta. Raamattu sanoo: ”Kuitenkaan yksikään varpusista ei putoa maahan teidän Isänne sallimatta. Onpa teidän päänne hiuksetkin laskettu.” Matt. 10:29–30.

Pentti Ruohotie

Mikään maailmassamme ei tapahdu Jumalan sallimatta.

Vuosikokouspäätöksiä

Teksti: Maria Välimäki

Raamattu Kansalle ry:n vuosikokous pidettiin Pirkkalan ABC-liikenneaseman kabinetissa 6.6.2020.

Hallituksen puheenjohtaja **Onni Haapala** avasi vuosikokouksen. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin **Seppo Nikkanen**. Sihteeriksi valittiin **Lisbeth Nummila**.

Sääntöjen 11 §:n mukaiset vuosikokousasiat käytiin läpi sujuvasti. Asioihin paneuduttiin, ja puheenvuorot olivat rakentavia.

Vuoden 2019 vuosikertomus hyväksyttiin. Talousasiat esiteltiin tilin-

päätöksen, asiakirjojen ja tilintarkastajien lausunnon osalta. Tilinpäätös vahvistettiin ja hallituksen jäsenille sekä muille tilivelvollisille myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Vuoden 2019 alijäämä oli 68 865,40 euroa.

Vuoden 2020 jäsenmaksuksi päätettiin Suomessa asuvilta 15 euroa, Ruotsissa asuvilta 200 kruunua ja muualla ulkomailla asuvilta 30 euroa.

Toimintasuunnitelma sekä tulo- ja menoarvio vuodelle 2020 tulivat hyväksytyiksi.

Yhdistyksen tilintarkastajiksi vuodelle 2020 valittiin KHT, KTM **Paul Vikman** ja KHT, KTM **Mika Suoranta**.

Heidän varalleen valittiin KHT **Vesa Ylenius** ja HT **Ritva Vehniäinen**.

Hallituksen jäsenten lukumääräksi päätettiin seitsemän varsinaista jäsentä ja neljä varajäsentä.

Yhdistyksen hallituksen puheenjohtajaksi valittiin **Kimmo Leino**. Muiksi varsinaisiksi jäseniksi valittiin **Onni Haapala, Riku Kivinen, Outi Kättö, Pentti Ruohotie, Taisto Valta ja Maria Välimäki**. Varajäseniksi valittiin **Martti Ahvenainen, Seppo Nikkanen, Pekka Parantainen ja Kai Takkula**.

Profeetallinen perfekti

Teksti: Kimmo Leino | Kuva: Shutterstock

Vaikka ensilukemalta otsikko ei juurikaan anna vihjettä, mitä teksti käsittelee, älä anna sen lannistaa, sillä asia on mielenkiintoinen ja tärkeä Raamatun ymmärtämisen kannalta.

Raamatun kääntäminen on vaikeaa, koska kääntäjän on vaikea asettaa ylemmäksi omaa ymmärrystään tekstistä, ja niinpä hän kääntää kaiken, niin kuin tekstissä on sanottu.

Toiseksi kyse on vanhoista kielistä, joiden alkuperäisiä puhujia ei ole enää yhtään jäljellä. Näitä kieliä opiskelleet ovat parhaimmat asiantuntijat, joilta voi kysyä ongelmakohtista.

Eräs erikoisuus Raamatussa on se, että kun kerrotaan tulevaisuudessa tapahtuvista asioista, ne on ilmaistu heprean kielessä verbin menneessä aikamuodossa eli perfektissä. Suomeksi tämä tarkoittaa sitä, että kirjoittaja kertoo tapahtuman, kuin se olisi jo tapahtunut, vaikkei se vielä ole tapahtunut. Raamatunkääntäjien tapana on ollut vaihtaa mennyt aikamuoto paremmin tilanteeseen sopivaan aikamuotoon, joka useimmiten on ollut presens (nykyhetkessä kertova) tai futuuri (tulevaisuudessa kertova) – kun suomen kielessä ei varsinaisesti ole futuuria. Tarpeen mukaan futuuria on yritetty luoda kiertoilmauksin.

Jos kääntäjät eivät olisi muuttaneet aikamuotoja, Raamattu olisi hyvin vaikeasti ymmärrettävä. Tosin oikealla ymmärryksellä varustettuna täysin kirjaimellinen käännös voisi antaa lisää ymmärrystä Raamatun teksteihin. Sellaisia käännöksiä ei kuitenkaan ole olemassa. Kääntäjän tai kääntäjien oma puumerkki on aina näkyvissä käännöksessä, niin myös ns. Kuningas Jaakon käännöksessä (KJV).

Kirjassaan *Figures of Speech Used in the Bible* (Raamatussa käytetyt kie-

likuvat) kirjailija **E. W. Bullinger** sanoo aikamuodon muuntumisen olevan kielikuva nimeltä *heterosis* eli vaihto. Näin on haluttu korostaa jotain tekstin erityispiirrettä ja kyseessä on siis tyyllilinen tehokeino.

Esimerkkejä aikamuodon muuntumisesta

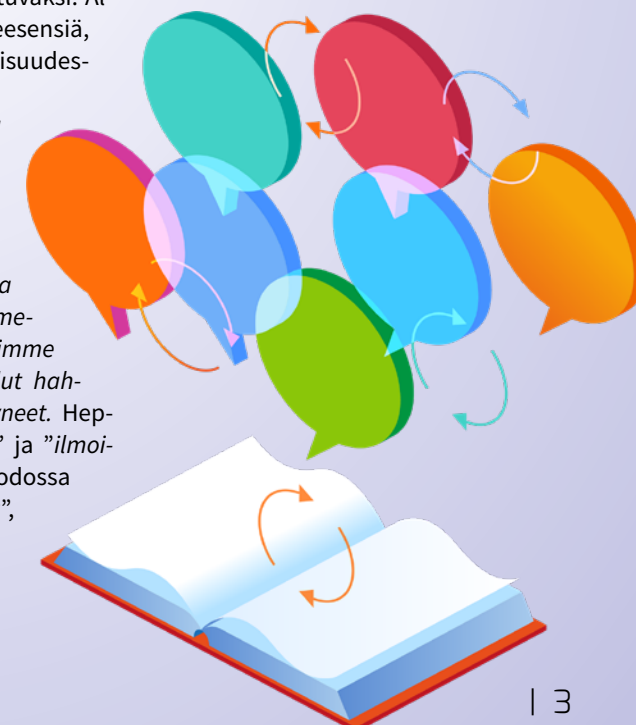
RK Joh. 2:19: *Jeesus vastasi heille: ”Hajottakaa maahan tämä temppele, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä.”* Käsikirjoitus Jeesus tuhota itsensä? Ei suinkaan vaan hän tarkoitti: ”Kun olette hajottaneet...” ja puhui siis profeetallisesti. Imperatiivi tarkoittaa tässä tulevaisuuden tapahtumaa eikä käskyä ottaa Jeesus hengiltä.

RK 2. Piet. 3:11: *”Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa.”* Useissa englanninkielisissä käännöksissä sana *”hajoaa”* on käännetty futuuriksi *will be dissolved*, kun se oikeasti on muodoltaan passiivin/mediumin presensin partisiippi. Kun suomen kielessä ei ole futuuria, on luontevaa kääntää presensinä, koska se merkitysyhteydessään ymmärretään tulevaisuudessa tapahtuvaksi. Alkukielikin käyttää tässä presenssiä, vaikka tapahtuma on tulevaisuudessa tapahtuva asia.

RK Jes. 53:1–2: *Kuka uskoo meidän julistuksemme, kenelle Herran käsivarsi ilmoitetaan? Hän kasvoi Herran edessä kuin vesa, kuin juurivesa kuivasta maasta. Ei ollut hänellä komeutta eikä kauneutta. Me näimme hänet, mutta hänellä ei ollut hahmoa, johon olisimme mieltyneet.* Heprean kielessä sanat *”uskoo”* ja *”ilmoitetaan”* ovat perfektimuodossa *”on uskonut”, ”on ilmoitettu”,*

mutta koska hepreankielinen tyylikeino on vaikeaselkoisesti ymmärrettävä, suomen kielessä käännös on vaihtunut presenssiin. Seuraavissa jakeissa käytetään sitten suomen kielen imperfektiä. Tämä tyylikeino on tavanomaista erityisesti ennustavissa teksteissä. Jesajan kirja ja muutkin profeetalliset tekstit kertovat tulevaisuudessa varmasti tapahtuvista asioista mennessä aikamuodossa.

RK Jes. 53:4: *Mutta totisesti, meidän sairautemme hän kantoi, meidän kipumme hän kärsi.* Jesajan kautta tuli esiin jumalallinen näkökulma asioihin. Uskomme, että Jumala on kaikkiteitävä ja tuntee yhtä tarkasti niin tulevaisen kuin menneen. Profeetallinen perfekti itse asiassa tarkoittaa sitä, että Jumalalla ei ole mennyttä tai tulevaa, vaan hänen näkökulmastaan kaikki on jo tapahtunut, vaikka inhimillisestä näkökulmasta ja lineaarisen aikakäsityksen mukaan se ei ole mahdollista. Näin Jesaja kykeni sanomaan kaiken mennessä aikamuodossa, kuten se olisi jo tapahtunut. Siksi Johannes Kastaja voi huudahtaa: *”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!”*

”Jos kääntäjät eivät olisi muuttaneet aikamuotoja, Raamattu olisi hyvin vaikeasti ymmärrettävä.”

Uskontunnustus

– elämänhallinnan avain

Teksti: Raimo Lehtonen | Kuva: Shutterstock

Koko kristillisyyden historian ajan ihmisillä on ollut pyrkimys tiivistää uskonsa sisältö helposti opittavaksi tiiviiksi lausemaksiksi. Jo vähäininkin perehtyminen eri uskontunnustusten taustoihin ja sisältöihin osoittaa, että ne ovat syntyneet oman aikansa ”lapsina” puolustamaan oikeaa oppia, totuutta. Ehkä juuri tästä syystä joihinkin tunnustusasiakirjoihin on jäänyt monenlaista historiallista painolastia. Oikean opin kuvaamisen rinnalla on haluttu kertoa jotain myös torjuttavista harhaopeista.

Jo jumalallisen ilmoituksen aamunkoitossa Jumala itse antoi Israelin kansalle eräänlaisen uskontunnustuksen. ”Kuule, Israel! Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi.” Se yhdistettiin käskyjen noudattamista koskevaan vaatimukseen. Nämä käskyt tuli olla näkyvissä kaikkialla, ja ne tuli tehdä kaikille tiettäväksi (5. Moos. 6:1–9). Tämän ilmoituksen tarkoitus oli auttaa israelilaisia palvelemaan elävää Jumalaa oikealla tavalla ja erottautumaan siten muista kansoista.

Myös Uuden testamentin puolelta löydämme muutamia tiivistelmiä, joissa Pyhä Henki tuo esille kristillisen uskon keskeisiä asioita. Yksi on Herran rukous (Matt. 6:9–13). Toinen löytyy Ef. 4:1–6:sta. Tässäkin yhteydessä korostetaan kristityn arvon mukaista elämää. Vrt. 1. Tim. 3:14–16.

Koko Raamattu on Jumalan oma ilmoitus

Jos ymmärrämme, että uskon tulee perustua luotettavaan tietoon, uskontunnustuksen peruskysymykseksi nousee suhteemme Raamattuun. Uskomme, että koko Raamattu on Jumalan oma ilmoitus. Suurella armossaan hän tekee synnissä elävälle ihmiskunnalle tiettäväksi, kuka hän on, millainen hän on, mitä hän on tehnyt, mitä hän nyt tekee ja mitä hän vielä tulee tekemään ja miten, milloin ja miksi hän toimii niin kuin toimii. Nämä ovat elämänhallinnan kannalta keskeisiä kysymyksiä. Niihin Raamatusta löytyvien vastausten varaan ihmisen on uskallettava rakentaa oma elämänsä. Siinä usko ilmenee. Ilman Jumalan sanaa ei ole uskoa.

Kaikki harhaopit ja oppiriidat liittyvät aina Jumalan sanaan. Siksi on jotenkin outoa, että varhaisemmissa uskontunnustuksissa ei oteta kantaa Raamatun asemaan uskontunnustuksen perustana. On todennäköistä, että uskontunnustuksia aikanaan laadittaessa tämä asia on pidetty jotenkin niin selvänä, ettei sitä nimenomaisesti todeta itse uskontunnustuksessa.

Muutamissa uskonyhteisöissä puutetta on pyritty paikkaamaan ot-

tamalla Raamatun asemaa koskevia mainintoja omiin uskon perusteita koskeviin julistuksiin. Uskontunnustuksen yleistä ohjausvaikutusta ajatellen olisi tietysti parempi, jos kaikki uskontunnustuksen keskeiset asiat olisivat yhdessä tunnustusasiakirjassa.

Paras uskontunnustus onkin Jumalan tahdon mukainen elämä

Raamatusta oikean opin rinnalla korostetaan Jumalan sanan mukaista elämää. Ehkä paras uskontunnustus onkin Jumalan tahdon mukainen elämä (Joh. 7:14–18, Tiit. 2:1–15 ja Jaak. 2:14–26). Se on mahdollista vain Kristuksen yhteydessä (Joh. 15:1–10).

” Jos ymmärrämme, että uskon tulee perustua luotettavaan tietoon, uskontunnustuksen peruskysymykseksi nousee suhteemme Raamattuun.

Koska kristillinen elämä on jäänyt vähäiselle huomiolle perinteisissä uskontunnustuksissa, joissakin yhteisöissä on tätä koskeva lisäys tehty omiin uskon perusteisiin.

Jumalan valtakunta taivaassa ja maan päällä

Kolmas asia, joka vanhoissa uskontunnustuksissa on lähes kokonaan unohdettu, on Raamatun ilmoitus Jumalan valtakunnasta. Jeesuksen opetus, ja erityisesti Luuk. 18:1–8, velvoittaa meitä kiinnittämään huomiota tähän seikkaan. Uskomme Jumalan valtakunnan voittoon.

Jumalan valtakunta taivaassa ja maan päällä on Jeesuksen työnäky. Sitä varten hän syntyi ihmiseksi, siitä

hän puhui ja sen hyväksi hän uhraisi itsensä ristillä. Tätä asiaa hän hoitaa nyt taivaassa, ja sitä varten hän palaa vielä maan päälle. Näky valtakunnasta auttaa meitäkin näkemään oikein asemamme Kristuksessa, oikeudet, velvollisuudet ja vastuun (Matt. 25:14–30).

Valtakunta on jo olemassa, vaikka vielä nyt emme näe kaikkea Kristuksen vallan alle alistetuksi. Sen elämän arvot ja toimintaperiaatteet eivät ole tästä maailmasta (Matt. 5–7, Room. 12:2 ja Ef. 1:3–14).

Kristuksen seurakunta maan päällä toimii Pyhän Hengen johdolla ja käyttää jo nyt Kristukselle kuuluvaa valtaa. Valtakunnan hallinto toimii, jos ja kun hoidamme saamamme tehtävät (Matt. 28:18–20 ja 2. Tim. 2:11–13).

Jotta uskontunnustus palvelisi elämänhallinnan perusohjeena, siihen tulisi välttämättä sisällyttää maininta Jumalan valtakunnasta, sen olemassaolosta ja lopullisesta voitosta. Vain se, joka uskoo tähän asiaan, panee itsensä rohkeasti likoon sen puolesta. Jeesus itse on meille täydellinen esikuva. Vain sellainen ihminen, joka uskoo asiaansa, sen oikeutukseen ja lopulliseen voittoon, voi muuttaa maailmaa (1. Joh. 5:4). Siksi oppi valtakunnasta tulisi olla tärkeä osa uskontunnustustamme.

Kristillinen uskontunnustus

Muutamissa kristillisissä yhteisöissä tämä Raamatun ”punainen lanka” tuodaan kyllä esille joissakin oppia selvittämissä julkaisuissa, mutta uskontunnuksesta erillisenä sen painoarvo jää vähäiseksi. Tiiviin uskontunnustuksen puristaminen Raamatun laajasta ilmoituksesta ei onnistu ilman Pyhän Hengen ohjausta. Apostolista uskontunnustusta sopivasti pelkistämällä ja ainakin edellä todetuilla asioilla täydentämällä olisi ehkä mahdollista saada sellainen tiivis ja kohtuullisen helposti muistettava tunnustus, joka sopisi kristillisen elämän perustaksi. Silloin sen nimikkeeksi sopisi kristillinen uskontunnustus.

Minä uskon

Teksti: Tapio Lohikko

”USKON Raamatun täydellisesti. Olen uskossa, ja yksinkertaisesti uskon RAAMATUN täydellisesti – uskon myös JUMALAAAN täydellisesti. Se on sillä tavalla selvä peli. Yksinkertaista ja selvää.”

Selasin äskettäin vanhoja muistiinpanojani ja löysin sieltä yllä olevan merkinnän. Se on kirjaimellinen lainaus muistikirjastani. Ei ehkä kielellisesti paras mahdollinen ilmaus lehtiartikkeliin pantavaksi, mutta sisällöllisesti se on mielestäni erinomainen. Minulle tuli hyvä mieli siitä, että juuri minun muistikirjassani oli tuollainen uskontunnustus. Se näet kertoi minulle, että näköjään olen jo kauan uskonut oikein.

Raamatusta on helppo löytää aivan samaa uskoa tunnustavia. Maineikas apostoli Paavali sanoi roomalaisen maaherra Feeliksin edessä: ”Mutta sen minä sinulle tunnustan, että kuljen sitä tietä, jota he sanovat lahkoksi, ja näin palvelen isieni Jumalaa ja uskon kaiken, mitä laissa ja profeetoissa on kirjoitettu” (Ap. t. 24:14). Meille uskoville Raamattu on todella Jumalan sanaa – mahdollisimman täsmällisesti ilmaistuna: Raamattu on Jumalan sana.

Jumalan sanaa – kenen puhetta

Pastori **Jouko Neulanen** puhui oppilailleen silloin tällöin niistä, jotka uskoivat, että Raamatusta on kyllä Jumalan sanaa, mutta he eivät usko koko Raamatun sitä olevan. Hän halusi varustaa meidät hengelliseen tehtäväämme antamalla meille Raamatun, joka on kokonaan luotettava. Silloin ei tarvitse tuhlaa aikaansa sen miettimiseen, mitkähän kohdat tässä kirjassa ovat Jumalan sanaa. Ne, jotka sellaisen tehtävän itselleen ottavat, pääsevät tuskin koskaan varsinaiseen julistamisen vaiheeseen.

Eihän voi uskossa julistaa muille sitä, mitä omassa sydämessään epäilee.

Tässä vaiheessa on myönnettävä, että pitää määritellä se, mitä Jumalan sanalla tarkoitetaan. Sana-käsite ei ole ihan yksiselitteinen. Uuden testamentin *logos* tarkoittaa sanan lisäksi myös *Sanaa* (= Jeesus) sekä *kertomusta* ja *sanomaa* ym. Joten uskoessani koko Raamatun Jumalan sanaksi en kuitenkaan usko, että kaikki Raamatun sanat ovat Jumalan sanoja. Raamattu ei ole pelkkää Jumalan puhetta, vaan siellä ovat äänessä myös ihmiset. Paholaisellakin on puheenvuoronsa Raamatusta, eli siellä on itse päävähelijäkin äänensä. Tästä seuraa suoraan, ettei kaikki Raamatusta sanottu ole totta! Vallankumouksellinen väite Raamattuun täydellisesti uskovalta – mutta odotahan!

Paholainen valehtelee Raamatun lehdillä. Myös ihmiset valehtelevat tai puhuvat muulla tavalla väärin ymmärtäessään asioita väärin. Katso Jobin kolmea ystävää, joille itse Herra sanoo: ”Minun vihani on syttynyt sinua ja sinun kahta ystävääsi kohtaan, koska ette ole puhuneet minusta oikein niin kuin palvelijani Job” (Job 42:7). Herasta väärin puhuneet Jobin ystävät saavat itselleen yllättävän paljon Raamatun palstatilaa! Mutta heidän puheensa osaltaan osoittavat, ettei kaikki Raamatusta sanottu ole totta. Siellä on tallennettuna myös väärämielisten ja erehtyvien ihmisten väärä puheita ja Paholaisen suoranaisia valheita. – Opettakoon tämä tietoisuus meitä sananpalvelijoita katsomaan huolella, kenen puheista oman saarnatekstimme valitsemme. Jobin ystävien kanssa kannattaa olla varovainen.

Jumala on määrittänyt Raamatun sisällön

No, miten sitten voin julistaa uskovani Raamattuun täydellisesti? Eikö se ole ristiriitaista edellä mainitun valossa? Ei

mitenkään. Uskon näet, että Raamattu on tasan sellainen, kuin Jumala haluaa sen olevan. Se ei ole pelkkä kokoelma Jumalan ihmisille pitämiä puheita, ei ainoastaan hänen sanomiaan sanoja. Raamatusta on puhtaaksi viljeltyjen hengellisten opetusten ja puheiden lisäksi monenmoisia ihmisten välisiä kohtaamisia ja heidän puheitaan toisilleen ja Jumalalle.

Se on toisenlainen tapa opettaa meille Jumalan tuntemista. Raamattu on enemmän kuin yksi kirja. Se on kirjasto, joka sisältää eri kirjallisuuden lajeja. Juuri sellaisena se on erinomaisen mielenkiintoinen ja tarkoituksenmukainen. Se on täydellinen Jumalan sana.

Itselleni määrittelen Jumalan sanan *Jumalan sanomaksi* ihmiskunnalle. Se on hänen kertomuksensa siitä, miten asiat ovat, mistä kaikki on tullut, mitä oikein on tapahtunut, miten on nyt ja mitä tämän jälkeen. Koska elämme selittämättömässä maailmassa elämää, josta emme paljon ymmärrä, Jumalan sana on meille ainoa valon lähde ja ymmärryksen antaja. Se paljastaa meitä kaikkia koskevan todellisuuden, josta emme millään muulla tavalla pääsisi selville, so. synnin, lankeemuksen ja kuoleman.

Mutta Jumalan sana ei olisi täydellinen, jos se ei näyttäisi meille tietä ulos tästä ihmiselle voittamattomasta pimeyden kehästä. Jumalan kirjoitetun sanan kautta opimme tuntemaan Jumalan persoonallisen Sanan, Jeesuksen Kristuksen! Hän kukisti omalla kuolemallaan synnin ja kuoleman vallan ja sovitti meidät Jumalan kanssa. Hänestä Ilm. 19:13 sanoo: ”Hän oli pukeutunut vereen kastettuun viittaansa, ja hänen nimensä on Jumalan Sana.”

Kirjoittaja on Tampereen baptistiseurakunnan pastori.

Puheenjohtajan palsta

Gaudeamus igitur – iloista ja vakavaa

Riemuitkaamme, vielä on suonissamme tulta. Jälkeen nuoruutemme armaan, jälkeen vanhuusajan harmaan meidät perii multa, meidät perii multa.

Näin alkaa 1700-luvulta peräisin oleva ylioppilasjuhlista tuttu laulu, jonka merkitys on varmaankin jäänyt monelta hämärään. Sen ensimmäisen säkeistön suomennos latinan kielestä menee yllä olevaan tapaan.

Vakavamieliseltä kuulostava laulu on sarkastinen juomalaulu, joka kehottaa unohtamaan elämän vakavat tosiasiat ja iloitsemaan. Hieman samanlainen ajatus tulee esiin Paavalin ensimmäisessä kirjeessä korinttilaisille 15:32: ”... syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme.” Hän lainaa 700 vuotta aiemmin eläneen Jesaja-profeetan sanoja, Jes. 22:13. Aiempina aikoina ihmiset näkivät elämän synnyn ja päättymisen läheisemmin kuin ihmiset nykyään. Ei ihme että ilo ja suru olivat molemmat läsnä.

Kristittyjä on joskus kutsuttu ilonpilajiksi, he kun muistuttavat muita elämän vakavuudesta. Jeesus sanoi ”Mitä se

hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omakseen koko maailman mutta saisi sielulleen vahingon?” Matt. 16:26. Ja toisaalla: ”Näitä kaikkia maailman kansat tavoittelevat. Teidän Isänne kyllä tietää, että te näitä tarvitsette. Etsikää hänen valtakuntaansa, niin teille annetaan lisäksi myös nämä.” Luuk. 12:30–31. Uskon päämäärä on iankaikkinen elämä, ei hetkellinen ilo. Hetkellinen ilo ei ole väärin, mutta jos ainoastaan etsimme hetkellistä iloa, emme saavuta kestävää, saatikka iankaikkista iloa.

Raamatun sanomassa on iloisuus ja vakavuus sopuossuudessa. Jumala on läsnä omassa Sanassaan, ja kun luemme tai kuuntelemme sitä, emme jää ilman hänen kosketustaan, jos vain sisimpämme on avoin hänelle.

Kimmo Leino

ISSN 0784-1264

Julkaisija

Raamattu Kansalle ry

Päätoimittaja

Pentti Ruohotie
Kaukolankatu 14 C
33820 TAMPERE

Toimitussihteeri

Maria Välimäki

Taitto

Mainostoimisto M1

Painopaikka

Hermes Oy, Tampere 2020

Raamattu Kansalle ry

Kyselyt ja kirjeenvaihto

Sihteeri Lisbeth Nummilla
Kirjosieponkatu 6 as. 19
20760 PIISPANRISTI
Puh. 02 855 587

Toimistopäivät

ma–ti klo 10–16
Muina aikoina voit jättää viestin vastaajaan tai lähettää sähköpostia raamattu@saunalahti.fi
www.raamattukansalle.fi

Pankkiyhteydet

Liedon Säästöpankki
IBAN: FI07 4309 1520 0016 50

Yhdistyksen tilille maksaessanne pyydämme käyttämään viitteenä jäsennumeroa, joka löytyy lehden takasivun osoitetarrasta nimen yläpuolelta!

J331

Posti Green

Miehet, jotka näkivät näkyjä

Teksti: Outi M. Kättö | Kuva: Shutterstock

Juutalaisten pakkosiirtolaisten mukana Babyloniaan Kebarjoen varrelle vuoden 597 eKr. tietämillä päätnyt Hesekiel oli ilmeisesti noin 30 vuoden ikäinen saadessaan kutsun Jumalan profeetaksi.

Oli jo itsessään musertavaa joutua vieraaseen maahan pakanallisen kulttuurin keskelle, mutta vielä suurempi koettelemus pappistehtävään valmistautuvalle Hesekielille oli joutua jättämään taakseen Jerusalemin temppeli, joka toimi Jumalan läsnäolon aineellisenä vertauskuvana.

Taivaallisia näkyjä

Pakkosiirtolaisten usko oli koetuksella, ja Jumala antoi Hesekielille tehtäväksi julistaa pyhyttään ja kirkkauttaan ja valmistaa kansaansa siihen, että tulevina koettelemusten täyttiminä vuosina se ei olisi yksin. Jumala olisi pakkosiirtolaisten kanssa niin paljon kuin he olivat niskoitelleet häntä vastaan.

Kun Hesekielin kirjaa ja Johanneksen ilmestystä lukee rinnakkain, niistä löytyy paljon yhtymäkohtia: on savua, tulta, enkelihahmoja, löytyy kuvauksia pimeydestä, kirkkaudesta, voitosta. Voi vain miettiä, mahtoiko Hesekielin kirjääkö olla Johanneksen lukemistona hänen ollessaan eristyksissä Patmoksen saarella.

Varmasti Hesekielin symboliikka puhutteli juutalaisia, joille Kirjoituksia oli selitetty heidän lapsuudestaan asti.

Johanneksen kautta taivaallisten vertauskuvien viesti tuli Kristuksen seurakunnan, myös meidän, osaksi.

Ei enää temppeleitä

Hesekielin kuvauksen keskiössä on temppeli tarkkoine mittoineen ja ulkoisine kuvauksineen. Näky toi lohdutusta pakkosiirtolaisille, kuten se on lohduttanut kristittyjä kautta vuosituhansien.

Juutalaisten muistissa oli varmasti Jesajan kuvaus hetkestä, jolloin Jumalan viitan liepeet täyttivät temppelein (Jes. 6:1). Hesekiel puolestaan joutui katselemaan, kuinka Herran kirkkaus poistui temppeleistä (Hes. 10:18–19). Surullisempaa kohtaloa ei hurskaalle juutalaiselle voinut kuvitella.

Mutta mitä Johannes sanookaan temppeleistä? Hän ei uutta Jerusalemia koskevassa näyssään nähnyt pyhäkköä lainkaan vaan todisti: ”Sen temppeleinä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, ja Karitsa” (Ilm. 21:22).

Koska Jeesus uhrasi itsensä kerta kaikkiaan jokaisen ihmisen syntien puolesta, enää ei tarvita eläinuhreista nousevaa savua täyttämään Jumalan huonetta. Tämän rohkean uskon vuoksi Johannes oli vankina, ja tätä uskoa Jumala halusi vahvistaa.

Sana elämään -kommentaariraamattu kertoo erilaisista tulkintatavoista, joita koulukunnat ovat soveltaneet Raamatun rikkaan kuvakielen tulkintaan.

Hesekielin ja Johanneksen näkyjä

on tarkasteltu välillä menneen ajan, välillä nykyisen ja välillä tulevan ajan kuvauksina. On myös uskonsuuntia, jotka tulkitsevat näyt jumalallisiksi vertauskuviksi.

Jumala kanssamme

Seurakuntana me olemme vielä keskeneräisiä ja vaellamme vaivassa, mutta riippumatta vajavaisesta kyvystämme tulkita Sanaa saamme rohkaistua niistä näyistä, joita Jumalan omat ovat nähneet jo kauan ennen meitä.

Jumalan lihaksi tullut Sana, Jeesus Kristus, on meidän keskellämme.

Hänen kanssaan olemme matkalla kohti Jumalan valmistamaa asuinijaa, jossa saamme aina katsella hänen kirkkauttaan peittelemättömin silmin. Silloin uskomme on muuttunut näkemiseksi.

Artikkelin laatisemissa on käytetty Sana elämään -kommentaariraamattua, jonka päätoimittaja kirjoittaja on.